

Бувають хвилі - серце мліє

Іван Франко

Бувають хвилі — серце мліє
І скорбних мислей рій летить,
Мов чорна хмара небо криє
І грім у хмарі гуркотить.

І поглядом німої злоби
Гляджу на небо й світ живий
І жду, що з земної утроби
Ось-ось прорвесь огонь страшний

І вмить спалить всю землю тую
З всіма неправдами її,
Перелама хаос твердую
Шкарлущу скріплої землі...

І, наче золото в горнилі,
Сей світ очиститься зовсім,
І чиста, в невечерній силі,
Засяє правда й воля в нім.